

שיניקין 91
גבעתיים.

רב ביכנ"ס הראש הכולל
הרב משה גבאי שליט"א

תפארת צב"ד

כולל "מלכות שבקפארת"
ע"ש אלימלך ומלכה שוימר

שנת תשפ"ד

פרשת תצווה

עלון מס': 300

וראיתי מעשה נורא, על אחד שכנס עם פתק לברכה אל מורן הסטייפלר זצ"ל, ושאלו האם יש לו קרוב משפחה המתגורר בבני ברק ששמו כשמו? והשבתי שאכן כן הדברים. וביקש הסטייפלר שהגיע אליו בחלום גבאי בית המדרש בו היית יושב ולומד, וסיפר שנתתה הוא כעת בבית דין של מעלה על שהיה מבטל אותך מתלמודך בזמן שהיה מנקה את בית המדרש, ומבקש ממך לעבור ממקום למקום כדי שיוכל לנקות היטב ותובעים אותו על ביטול התורה של אותם רגעים. ועל כן מבקש שתחמל לו!!!

ויש להתעורר הרבה עד כמה צריך להיזהר בתורה ובלומדיה, שהרי לא ביטל אותו אלא לכבוד ביהמ"ד ואף על פי כן היתה עליו תביעה על ביטול תורה.

ולא לחתך אחר אנשים ריקים שמחפשים כל דרך לנגח! והאמת היא לראות שדוקא הלוחמים עצמם הקרביים, אלו שראו בעין את הניסים כל רגע, הם אומרים תמשיכו ללמוד, מרגישים את הסייעתא דשמיא, ולא כל מיני שדרים ולבלרים שמפחדים מהחזיון של עם ישראל, ומנסים להכפיש.

וכמוכן שלומדי התורה צריכים באמת להיות בבחינת "כתית למאור" עד שארית הכוחות לשבת ולעסוק בתורה, ולא כלאחר יד, ובפרט בעת הזאת שהם חוד החנית של זכויות ישראל.

אם נפתח עינינו נחשוב ונראה, האם זה טבעי כחמשה חודשים של לחימה במעמקי האדמה עם נתונים שלא היה מלחמה כזו אולי בכל ההיסטוריה וכמות החללים יחסית קטנה מאוד אף שכל חייל הוא עולם ועולמו והלב כואב, אך ודאי אין לזה אח

רע בכל מלחמה גלובלית בדורות אלו. מה אנו כאלו חכמים, כאלו יגבורים, הרי כל הנשק אנו כונים מלחמות העולם ואיך הם עצמם לא מגיעים לכאלו הישגים!! אין זה אלא יד

הי! "אלף למטה אלף למטה" מי שלומד תורה במסירות - אשרו! ומי שנלחם קדוש יאמר, לו והעיקר השלום והאהבה בין כל חלקי העם חייבת להמשך...

דורשים חז"ל "כתית למאור ולא כתית למנחות" בפשוטו שלא צריך לקחת כתית אלא רק למאור!

ועל דרך הדרש... לפעמים אדם חוטא במשהו ומתחיל ליישר את עצמו, מה אני שווה מה אני ומה חיי... כאן יש שני סוגים, יש מיישר עצמו וע"י כך מתקדם למעלה ומשתפר! אך יש המיישר את עצמו ומגיע לדימוי עצמי נמוך ועל סף יאוש. אומרים חז"ל כתית לכתות וליישר את עצמך זה טוב- כשהו למאור, לגדול ולהאיר! אך לכתות את עצמך ולהוביל ליאוש זה כתית שמוביל ליהר המנחות!!

ובדרך נוספת, נאמר בחז"ל "אדם לעמל יולד ואין אני יודע אם לעמל תורה או לעמל במלאכה..." אדם ייכנס לחנות חליפות ויראה שתי חליפות זהות ממש, אחת חמש מאות ₪ ואחת אלף ₪. שואל מה ההבדל! משיב לו המוכר, זה אותו דבר, רק זה של האלף זה תופר חדש שעבר על זה המון זמן... התגובה תהיה "מי את זה מעניין תביא את זה עשולה חמש מאות..."

וכאן בא לומר, בענייני העולם אין עניין בעמל אך בתורה זה בדיוק מקדם ועל זה משלמים ומתעלים, כתית למאור עמל שייך בדברים של מאור אור התורה. ולא כתית למנחות - ענייני נחות של העולם הזה ש אין עניין בעמל, אדרבה כל אחד מחפז להסיר מעליו את העמל.

אגב כתית רומז לשתי מקדשות שחרבו כ"ת=400 שנה. ו-י"ת=410 שנה שהם שתי מקדשות. ובא לרמז שתיים "כתית" נכתו ונחרבו בעונותינו ולא נשאר מהם. אך יש תקוה, רמז לבית המקדש השלישי "להעלות נר תמיד" זה בית המקדש השלישי שיבנה במהרה ויהיה "תמיד" ולא יחרב עוד לעולם. יהי רצון שזנה בחודש זה שמרבים בו שמחה להתבשר בשורות טובות ולבניין ביהמ"ק בקרוב, אמן. **שבת שלום.**

"ואתה תצווה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד"

מסופר על הגאון רבי חיים מייזל זצ"ל רבה של לודז' שהיה אוסף הרבה כסף לצדקה וחסד, והצליח לשכנע את עשירי העיר להוציא סכומים גדולים למטרות אלו. אולם בחלוקת הכספים לא רצה אף פעם להיות שותף. כששאלוהו לסיבת הדבר ענה בדרך צנוה, הפרשה היחידה בתורה שלא נזכר שמו של משה רבינו, היא פרשת יצוה, ולמה?

כי כשאוספים את הכסף משה רבנו נתתם בכל כוחו לסייע וצריכים אותו לשכנע... אבל כשמחלקים את הכסף משה רבנו כביכול ברח מהאזור... למנוע כל חשד. כך אני - אומר הרב משה רבנו, הכל בזכותו, איך אפשר לחשוך בו... ובכל זאת יש מצבים שאדם יכול להיות עורר! באדם שבזכותו כל מה שיש לך אתה עדיין חושד, וכמו שרואים בהמשך הפרשות שבאמת חשוד בו.

במה הדברים אמורים... מי שיצא לו השבוע "לבקר" בישראל, ולהאזין... ולקרוא... מן הסתם לרגע היה יכול לחשוב שכבר הסתיימה המלחמה וכל החטופים נחים בעונג בביתם. כי הדבר היחיד שברגע מטרוד את התקשורת ואפילו את הרמטכ"ל איך מצליחים לגייס את לומדי התורה! כעת זמן מלחמה חייבים עזרה ותגבורת, חובה למצוא את הדרך להביא אותם לצבא...

האמת, כך יזכר! כשאני מצריך את עצמי להתייחס למי שאין לו ערך תורה לא גדל על ברכיה ולא ידע את ערכה, באמת, שאין לי מה להלך עלי. אפילו אין לי כל כך דרך להסביר לו זה... כי אפילו קשה לי לשכנע אותו שלומדי התורה מועילים "לפחות" כמו שחקני כדורגל שיש להם פטור חריג... אבל לאחרונה יש אנשים שיודעים ערך של יהדות וכאשר מפיחים יוצאת התלונה צריך באמת לראות מה עושים.

היאור החיים הקדוש שואל, למה היה צריך לומר לו הקב"ה "ואתה" הרי עמו היה מדבר! וכן מהו הלשון "תצווה" ולא "צווי"!!

מסביר הרב זצ"ל, בדרך רמז יתאר הכתוב, כי הובא בספר יזרה חדש כי ד' גלויות של ישראל כל אחד מהם נגאלו ממנו בזכות אחד. גלות הראשון נגאלו בזכות אברהם אבינו עליו השלום. גלות שניה נגאלו בזכות יצחק. גלות שלישית נגאלו בזכות יעקב. והרביעית, תלויה ועומדת בזכות משה רבנו ע"ה. ממשך היאור החיים! ואומר: "יולדה נתארך הגלות, כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצוות אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה..."

ולפי זה מיישב דברי הכתוב: "ואתה תצווה" אתה משה, תמלך על עם ישראל לעתיד לבוא ותצווה על הגאולה שהגלות הרביעית אתה אחראי עליה. אך דבר זה הוא בתנאי, שיעסקו ישראל בתורה! וזהו מה שממשך הכתוב ואומר: "ויקחו אליך שמן זית זך", רימוזו שהתנאי הוא שיקחו בני ישראל את התורה שמשללה לשמן, מה השמן מאיר לעולם, כך התורה!!!

אומר האור החיים לעתיד לבוא כולם מצפים לגאולה, מתי יבוא המשיח, איך נצא מהתסבוכת הזו...? ע"י לימוד תורה, ע"י שזה ייתן כח למשה רבנו לבוא לגאול אותנו ולא נהיה עם בטלנים! וכל רגע מי יודע כמה משה ה' מושפעים בזכות לומדי התורה די בכל אתר ואתר, וכמה טיפשים שאין להם הבנה מנסים לפגל את עם ישראל מתוכו.

זהו מה שקרה עם משה רבנו, הכל בזכותו, אבל הוא הנאשם! בלעדיו אולי לא היה להם משאך, אבל זה לא מפריע להם לחשוך בו ולהתלונן עליו. אנו כמאן מחזקים את לומדי התורה שיוסיפו בלימודם, ויוסיפו הגנה על עם ישראל בפרט בתקופה הזו וקוקים לכם יותר מתמיד!

זמני השבת

- הדלקת נרות: 17:11
- צאת השבת: 18:10
- זמן ר"ת: 18:46

זמני תפילות בביה"כ:

ימות השבוע:	יום שבת:
שחרית: 7:30	מנחה ער"ש: 17:13
מנחה גדולה: 13:15	שחרית: 8:00
מנחה קטנה: 16:40	מנחה שב"ק: 17:03
ערבית: 17:00 [פלא]	ערבית מוצ"ש: 18:10

שיעורי תורה:

- א - ה: 8:10 - 9:00 - גמרא מסכת סנהדרין עם הרב משה גבאי.
- א, ג, ד: 20:00 - 21:30 - מדרשה לנוער עם ר' אפרים ראם.
- ב: 20:00 - 21:45 - שיעור בי"ד שמשוני עם ר' יצחק לוריא טהור.
- שבת: 15:45 גמרא והלכות שבת מוצא"ש: 19:30 הלכה לנוער.
- עם הרב משה גבאי.

אקטואליה בפרשה:

"וקראת לשבת עונג..."

שיעור פרשת שבוע מתקיים כל יום חמישי בשעה 20:00
ע"י הרב פנשה גבאי שליט"א
כולם מוזמנים.

סיפורי צדיקים:

בתקופת רבי חיים בן עטר הוא היאור החיים הקדוש, שררה בי-ם עצירת גשמים גדולה. הימים היו ימי מחלוקת עם היקראים. זימן רבי חיים את יהודי י-ם לתפילה בבית הכנסת של הרמב"ן. כאשר הגיע רבי חיים בן עטר לבית הכנסת והחל לרדת במדרגות המובילות להיכל התפילה, לפתע הוא מעד ונפל מעל אחת המדרגות. אחר היה אומר "מקרה", אך הרב אמר מדוע מעדיתי ונפלת? טמון כאן משהו! מביד ביקש הרב מתלמידיו להרים את המדרגה מעדו ולחלוקת מה יש חתימה. התלמידים תמחו אך הכירו את קדושת רבם והחלו במלאכה. כאשר הורמה המדרגה התגלה כי היקראים הרשעים הניחו תחת המדרגה את כל כתבי הרמב"ם, וכך רצו לבלות את הרמב"ם והיאור החיים יחד. שהרב ידרוך בעצמו על כתבי הרמב"ם. אך מן השמים סייעו לבל יכשל ויתבזה, וגרמו לו למעוד קודם שחלילה ידרוך על כתבי הקודש.

שאל את הרב

ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

פאס אותף אכת אכא תחת
פאיסה ואה פצין זיאכא אס נתן?

מי שנפלא לו קרוב בחו"ש אה אתי
יאכא את האלכרה אן פאכא

פאס אותף אכאח שאלן סאת סה
פחמאל או אהקרים.

אין לתת אוכלים או משקים תחת המיטה. ובדיעבד אם הניח כיון שקרקע כיום היא מרוצפת יש להתיר אף בהפסד מועט. ובקרקע לא מרוצפת יש להתיר רק בהפסד מרובה.

כיון שזו שנה מעוברת חשבון 11-חודש נשאר כרגיל ויצא בחודש סיון. ויום האזכרה יש בזה דעות שונות. ולהלכה יום השנה העיקר ב-13 חודש. ומי שיכול יעשה גם ביום ה-12 חודש.

לאחר מותר אם יש צורך מצווה סעודת שבת וכדו' אך להקדים דינו כגרם כיבוי או ההדלקה ואסור. אך על ידי גוי מותר אף לומר לו להקדים כי זה דבר שיש המתירין אף ע"י ישראל.

אין לקרוא את העלון בשעת התפילה וקריאת התורה!

רבי בנימין דולינר, כך נכנה כאן את שמה של דמות עלומה, ערירית וגלמודה, אשר הקב"ה נפלאו ודרכי נפלאותיו הביא לפניה מנוחה נכונה בטרם יצאה מן העולם. חסיד גליצאי היה זה, שחי כל ימיו בבדידות אך בחיות, בקייטון צר בפניה מפינותיה של הארץ הטובה.

סובביו ידעו תמיד כי אור זורח ממעונו. הכל חשו כי תכלי ביתו וקורותיו מסתירים מאחוריהם עולם מלא טעם, המקופל תחת שתיקתו של רבי בנימין. יוצא היה וכנסו, אינו מרבה לדבר, כמעט אינו מגביה עיניים, גם לא לעבר העיניים הנוצרות בו תמיד ובלשות אחריו.

אלא שלכם של צעירים מבקשי ה' כמה אחר אחר חסיד. עם הזמן החלו קובעים 'שבת-חסידים' מידי שיעודה שלישיית' בביתו חדל, ופיו של רבי בנימין אף דובב מעט. מלים ספורות אומר היה, והמה לניצוצות בלבנות סובביו.

שיש היה כאשר החלו אי אלה מאבי עולם להכיר בו. אך מעטים בהם ידעו, על פי השמועה, כי רבי בנימין הערירי - אב הוא לבנות רבות וסב לכל בניהן ובנותיהן לדורות. רק אחדים ביניהם ידעו כי היו שנים שרבי בנימין וזוגתו גידלו יתומות בביתם. שומע היה רבי בנימין על אחת שאין לה אב ואם, טורח להודיעה כי בביתו תמצא מנוח וכאן יסופקו כל צרכיה. בניס ונתנו משלו לא היו לו, פנה לקיים בעצמו מאמר רבי יוחנן (מגילה י"ג) "כל המגדל יתום ויתומה בתוך ביתו מעלה עליו הכתוב כאילו ילדם".

באות היו אל מעונו, מקבלות הכל ורואות רבי בנימין וזוגתו אב ואם מסורים. 'הורים' אלה טרחו עבורן וגמלו עמן כמו יוצאי חלציהן המה. כך עשו דקה בכל עת, כדברי רבי שמואל בר נחמני (כתובות ו') "איהו עושה צדקה בכל עת, זה המגדל יתום ויתומה בתוך ביתו ומשיאין". התעניין רבי בנימין כאב בכל המעשה בבית ספרן, שוחח עם מחנכותיהן ועשה ככל שהיה בידו לשפר את מצבו.

בהגיען לפרקן עשה רבי בנימין לילתיו כימים בטרחה רבה לשדכן עם זיווגן הנאה והיאה להן. כאן לא התפרש על מאומה, בורח היה עבורן את המיטב, לא נחא דעתו עד שמברר היה פרטי פרטים אודות הבחור המדובר עבורן. אכן, בסופו של ענין עלתה בידו לשדך יתומותיו עם בחורים מצוינים, שפורי דשופרי, שמצאם ארויים לכך. רק בשלב זה נחא דעתו, בידוע כי עשה ככל שישנו מנגיעתו לבניאן אל חוף מבטחים.

ולא עם בת אחת עשה כך, גם לא עם שלוש וארבע, כי עם רבות בנות עשה חיל, ותהי עינו פקוחה על כולנה. אלא ששנים רבות עבור מאז, 'בנותיו' אלה מגדלות היו דור משלהן - בעת שעשה רבי בנימין את זקנתו בינו לבין עצמו. בביתו לא נותר זכר מכל הפעילות הזאת, ורוב סובביו לא ידעו מאומה על כך. רק במרום, במקום שאין שכתה, זכרו לו הכל, וגם היו מן הקרובים אל סודות חייו - שידעו אף הם על כל זאת.

אבא יומא, ורבי בנימין החל פונה לדרכו האחרונה. לא עשה זאת בטרם בא לו אל אחד הרבנים והחמם עמו על 'שטר' כי יאמר אחריו 'קדיש' וישמור את יום הירצאייט שלו. לאבר פלא היה אז, שרבי בנימין ביקש להוסיף טעף בכתב ההחלטה הזו, שלאחר מלאות ימיו ושנותיו של הרב, ימשך בנו הצעיר לשמור על אמירת 'קדיש' ולכרו מידי שנה בשנה. בשעתו לא הובן העניין, הרב היה אז בשנות החמישים שלו והוא בעצה ובגבורה, מה לטעף המדבר על מלאות ימיו. אלא שכאשר לאחר חדשים ספורים נפטר בתאום אותו רב בדמי מיו ר"ל, נפעמו הכל מסעף זה שביקש רבי בנימין להוסיף... אט אט החל רבי בנימין הולך ונחלש, חולי אחרון החל תוקפו, מכריז אשפוזו בבית חולים בירושלים והיה ימיו ספורים. סביב מיטתו ניצבו מתי מעט מכריו, ביניהם אותו 'אומר קדיש' שהוא גם מספר סיפוריו זה.

סובב מיטתו של רבי בנימין החלו רואים בנוסיתו ודעיתו. קוראים היו את פסוקי הוידוי וקריאת שמע שוב ושוב, אלא שעד מהרה פסקו מלומר. אחר שראו כי נמשכת הנסיחה שעות רבות, החלו מחליפים שמורות. עוד יום עובר ועוד לילה, ורבי בנימין עודנו לוטה בערפל הנסיחה, ששתמו כמו ממאנת לעזוב את גופו. כך מוטל היה, לא חי ולא מת, עוד ועוד. העניין נמשך, אף הרופאים טענו כי אין בידים להושיע ממימה ארוכה שכזאת. סובביו לא ידעו לשיע עצות בנפשם, ראו עין בעין כי באה שעתו של רבי בנימין, הכל הראה כי בא עידן נשמתו לעלות למחצבתה, אלא שהתהלך הלך ונמשך, הלך ונמשך עד אין קץ.

באותו חדר שכבו חולים נוספים. מבקריהם הלכו ובאו, יצאו וכנסו. כאן מוציאים מיטה אחת, במקומה מובאת אחרת - רק הם עדים ניצבים נוכח נוסיתו של רבי בנימין, כפורי ידים חסרי ישע. מתפללים לישועתו של זה ממוות לחיים, או מחיים למוות, והמצב עודנו עומד כפי שהוא, בלי מוות ובלוי חיים.

בין המבקרים השונים שפקדו את מיטת החולה שכבב במיטה הסמוכה למיטתו של רבי בנימין, נמנה אדם מסוים אשר בו מידי יום. כנראה מבר קרוב מאד. אדם זה שנכח לראות בנעשה, נעצר באקראי ליד מיטתו של רבי בנימין ושאל את האברך התורן לשמו של מאריך המימה האומלל. האברך השיב לפי תומו כי שמו "רבי בנימין דולינר".

"מ-מ-ה-ה-ה-ה?", נחרד המבקר לשמוע את השם. המלים נעתקו מפיו, צווחה בקעה מגרונו "הזהרו רבי בנימין דולינר!" עודנו מצעק ורוחו כבר לא הייתה עמו, באחת נפל לאחוריו מתעלף. התורן המבוהל, ניצב בין המתים ובין החיים, אף להשיב את רוחו. תהה והשתומם מה קורה כאן? מה חוללו אותיות שמו של רבי בנימין בנפשו של זה? אך התעורר לה, ויקם על רגליו בחדרה: "קחוני מהר מכאן", קרא, "הובילוני מהר

אל בית כנסת סמוך, אוצו נא". קולו רעד, ידי האברך האחוזות בו גם הן רעדו, יחד עשו את דרכם אל בית הכנסת, במרוצת טירוף שלא מעלמא הדין. אך דרכו רגליו על מפתן מקדש מעט, אף כחץ מקשת אל ארון הקודש, פתח את הארון וייתייצב לפני ספרי התורה בפחד אלוקים.

"הריני מוחל בלב שלם לבנימין דולינר", הזדקע ושב, "מחול לו, מחול לו, מחול לו. אני ראובן בן דן בדורה מוחל בלב שלם לבנימין דולינר, יהא הכל כלא היה, הכל נמחל מעתה, וכשם שאני מוחל לו כן ימחלו לו משמים". עוד בדברים כיוצא באלו נשפכו מפיו של ראובן בן דן מול היכל ה', והתרגשותו הפלאית מפליאה ומחרידה את כל המתגודדים.

אך יצאו מבית הכנסת, לשום פעמיים בחזרה אל מיטתו של רבי בנימין, והנה הגיעתם שמועה, אשר זה עתה השיב רבי בנימין נפשו לאלוקיו, יצאה נשמתו רגועה, טהורה וזכה, הונח לה ותנוח בגן אלוקים.

דבר המעשה הסעיר את הכל, 'ראובן בן דן' זה נעלם לדרכו מבלי להותיר פרטים רבים. אלא שהשם 'ראובן בן דן' עורר נשכחות בלב ישישי מכריו של רבי בנימין ז"ל, פרט הצטרף לפרט והם נפעמו להיזכר באותה פרשיה נשכחה בשעתו עולמות, שרבי בנימין עמד במרכזו. וכך היה מעשה שנים רבות קודם לכן:

היה זה כאשר הצליח רבי בנימין לזווג את אחת היתומות שגידל, עם בחור למדן ש'ראובן בן דן' יקרא אשר שמו. ראובן בן דן זה למדן מופלא היה. בבירור אודותיו שמע רבי בנימין עליו טובות, ומשום כך חתם עמו קשרי שידוכין. תקופה לא ארוכה לפני זמן החתונה המיועד, גולגלה לאוני רבי בנימין שמועה לא טובה בדבר יראת שמים שאינה קיימת ב'ראובן בן דן'... פשפש רבי בנימין וימצא כי אכן נכון הדבר, אין יראתו של 'ראובן בן דן' זה קודמת לחכמתו...

המציאות הזו נחתה על רבי בנימין כרעם. מרגע זה חש עצמו כמחויב לבטל את השידוך ולשלח את 'ראובן בן דן' זה מעל פניו. חש אחריות כבדה על עתידה של היתומה, ידע כי איננו היה אבא ז"ל חן וקיים, לא היה מניח לשידוך כזה להתקיים.

ראשי הישיבה שבה למד 'ראובן בן דן' התקוממו כאחד נגד הודעה מרעשה זו. 'לבטל שידוך? לבייש בחור בן תורה רק מחמת זאת שהכשילו יצר והכניס בו רוח שטות? היכן שמענו והם נפעמו להיזכר באותה פרשיה נשכחה בשעתו עולמות, שרבי בנימין עמד במוקדו?!!' כאלה היו טענותיהם מצטברות. אלא שאזונו של רבי בנימין כמו אטומה הייתה. חפצים הם ביקרו של 'ראובן בן דן' זה? קחורו נא חתנו אל בתם, אך הוא, כאב-מאמץ, אינו רשאי להפקירה בידי זה שיראת שמים שלו אינה שלמה.

גדולי ישראל קראו לרבי בנימין, ויבהירו בפניו כי מחויב הוא לסגת מיד מרעיון ביטול השידוך, לאשר כזאת לא ייעשה במקומו. אין הקב"ה בא בטרוניה, אם חטא ראובן בן דן זה - ישיבוהו בתשובה שלימה, עד מהרה יעלה ויפרח כמקדם, אך אסור בשם פנים ואופן לבייש ולהוציא עליו שם רע. אדרבה, חתן מוחלין לו על כל עוונותיו... אצל רבי בנימין היה העניין סגור ומוחלט. רבים וטובים ניסו להניאו אך לבו לא נתן לו לשנות דעתו בעניין כמלא נימה. אמר לכולם כי אין לו ברירה כי אם לבטל את השידוך, מה עוד שכבר החל שומע הצעות טובות מאלה עבור היתומה 'שלו'. ברור לכל היה שרבי בנימין התכווין כאן לשם שמים - אין בכך כל ספק. כל שיקוליו בעניין נבעו אך ורק מחמת עינו הטובה על עתיד היתומה. כל מכריו מן השנים הרבות ידעו והעידו שלא בר נגיעה היה.

סובבו אפוא משמי שמים כי פלוני אלמוני, ממכריו של 'ראובן בן דן', יתאשפו בבית חולים בחדרו של רבי בנימין דולינר. כך יפגוש 'ראובן בן דן' המבוש, אחר שנים רבות וארוכות, את זה שגרם לו בנשמה הגדולה ההיא. כבן לישראל קדושים, הבין 'ראובן בן דן' כי יתכן ונשמתו של רבי בנימין ממאנת לצאת מעולם זה, אך ורק מחמת זאת שרובו עליה כתם העניין ההוא. מיד אף למסור מודעה כי מסיי טינה מלבו. בעקבות כך צווחתה נפשו של רבי בנימין מחוש שעה אחרון שדקדקו עמה במרומים, ותעל להיצרצר בצרור החיים.

[מתוך נפלאותיו לבני אדם]

בניין עדי עדי:

מספרים שאשה אחת [מאת העדות שאוהבים לספר עליהם בדיחות...] שאלה את בעלה "ינו, משה, תיקנת כבר את הברקסים ברכבי?" לא! המוסכניק רצה אלף ש, אז אמרת לי רק שגביר את הווליום של הצופר... זו לא בדיחה! ולכן היא פותחת ולא סוגרת את הפניה. זו מצאית. לא פותרים בעיה עם צעקות, להגביר את הצופר לא יהיה תחליף לברקסים ברכב. צעקות לא יהיו פתרון לבעיות ב'שלום בית'. בעיה פותרים ולא מטאטים... אם כל זוג יצא מנקודת הנחה שברוך כלל נכונה שגם הוא וגם אשתו יש להם עוד דרך כדי להיות מושלמים, ולכל אחד מהם מן הסתם יש ציפיות שהשני ישתנה במשאו. ואם כל אחד יאמר לפני דורש קודם אני משנה אצלי דבר אחד ואז דורש לשניו דבר אחד, הכל היה נראה פלאים!

היו פלם [הלואי רק פעם...] זוג שהגיעו "לטיפול זוגי", בסופו של מפגש אמר להם המטפל, כעת כל אחד יאמר איחול ברכה לשני... אמר האיש: אני מאחל לך כל מה שאת מאחלת לי. האשה: שוב פעם אתה מתחיל...

לע"ז:

- *אמה בת אסתר * יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה * משה הרש בן האיזל * ר' חיים בן גדריה * יוסף בן לאה * ישראל יאיר בן מנחם * משה בן יוכבד * עמנואל בן יונה ודוד. * ר' אלימלך ב"ר יוסף * מלכה בת ר' אשר זליג הלוי * אריה בן יונה * אליעזר בן נתן * שלמה יצחק בן משלפון * חיים

פינת ההלכה:

- דינים הקשורים לחושן משפט: *ראובן שגזל משמעון כסף ואין לו עדים על כך, אסור לו לקחת מראובן ללא דין, אך אם ישכר ראובן אצלו חפץ או כסף יכול לטול את זה לעצמו. *אסור לדיין לדון את מי שהוא אוהב ולא מי ששונא אלא צריך שיהיו שוים בעיניו. *הולכים בדין תורה אחרי הנתבע להחליט היכן לדון, אלא אם עומד מולו רבו. *איסור חמור ללכת לדון בבתי משפט ללא קבלת היתר על ידי דין תורה. ולכן אם הצד שכנגדו לא מסכים יבקש היתר מ"ב"ד ללכת לתבוע בבית משפט. *אין סומכים על בדיקת פולגורף כדי להוציא עדים מחזקת כשרות שלהם. *כל מי שיודע עדות אמת שיכולה להועיל לחבירו חייב ללכת להעיד אם מתבקש לעשות כן ע"י חבירו. והמסרב חייב בדיני שמים. *גם אדם שהוא חבירו ואוהבו אף שפסול לו לדון, כשר לו להעיד לטובתו.

זכות העלון:

- *לרפואת משה עומר בן כרמית * ואברהם מרדכי בן מיכאל * להצלחת ליאור בן פינה * להצלחת יעקב אריה בן אסתר ומשפחתו * רפואה שלימה ליונה בת מרים * רפואה שלימה והצלחה לאליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה * עדי בת יונה חזרה בתשובה וזיווג הגון. * להצלחתם של מיקה ועידו בני חגית.